

دبان نشسته تا بنده از مغزبری دارد که هر که در پستی از نگاه نشسته دارد که شمشیر بر بنده چو پهلوانی چوهری دارد	سزای حسن معنی از خود ما را بری دارد رخش بوضوح بود از سایه نظاره عیان کل مردیست از نقش لعلی ساده کرد
چنان افساده کی را بنده خود کرده ام سزای که نقش بای من با من سزای هم سزای	
کلید عین ما را میجو می در ندانند مگر ره خواهمیده از او از با او با او میگرد که کرد با او عیان کل همه میگرد	لش و حاط ما را میجو می میگرد در آن صحرای من از شوق و شکر بود و اساع کرفتن از محال است بنده را
برای از نشسته که سیر و ن رود و پناه میگرد سزار از شمع چون کرد جبار و اندر کرد لب سحره گمان اجر لب همه میگرد	جدگر دیدن از نازک حمالا آورد نقوبان دوی عانی کل سیر کنگر باشد کل موت حیات مکتان یک رنگ مدار
بحد و صیادی سحر ز رنگ او اندر میگرد برای اسپه این مورد دانه میگرد	بصورتی که دام صید درها میگرد برون از صبح فایغ بنیم از چغتار
رسایل شوکت و اسب بود از بان بخت را که در ندان طهر زلف کرم را نشسته میگرد	
مرد و قهر و زه اریا و حقیقت زنده است پرز میباید بود اگر در طلا چون گزیده شد گردنش زین حقوق برودن نیست کس	ارضای کل رنگ نشسته رنگ کل نشسته حانه زینت پرستان نیست حال از بوس عارفان را کردن کردن کهنه بنده نیست
پایهای که بر حضرت من فاه فاه بنده	چشم کرم با نم لب خندان سزای سزای

نشان شوکت انش حکمتا شیر با دارد	
دیگر فصل کل رنگین درین کلر با اما برنگی شهر رنگین شد که از نه تانیش کلستان بیگلر دیت برنگی ننگ بود بنده	بجای ناله مرغان از دل از منتظر با اما چون یک شام کل کرد بر تابا بازار با اما که چون خرگان هم حارسه دیوار با اما
چنین کردم ز سبیل اشک خود سزای که حارسه ز سبیلی تا کل دستار با اما	
رنگی کل حیات شوکت زبان و دل کل مردم که داع سینه ام هر لب گفتار با اما	
درین صحرای که خودی ازین جز نوکوی ز دل برقا از نسبتان یقار چو سهر قتل من خوراد بر حتر د ز انظار چشم ز بس عیار افتاد	سدا ی بای شاه از رفتن در پیش چو این درویش عریان از خیره خونی ز رنگ چشمه ام او از داد بر حتر د ز گردش نکه که بود با بر حتر د
محط شعله حطه پاک و ما بنی من نشسته ام که با دراد بر حتر د	
بجز ما را بجز ما که با دشمنی بود دیگرش از دور ما من منم نترسم چرا کنش با فکر ساخل از خاطر نشسته است بسکه فی تا بیم و محرم اول از نشسته	یک کل رعناست ز نور نشسته با اما داغ من حاصیت مشک از کواکب تا بگرداب حطه با در دشمنی بود بیقرار بهای دل با از یاد دشمنی بود
شوکت عازدی صدمه بار ناگن جسد دشمنی او در غمگین شادی می برد	

چون

بر
و

نیمه حین

بنده شد